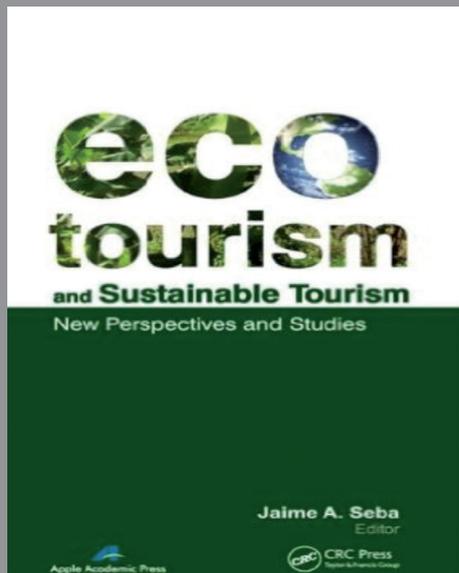

บทปริทัศน์หนังสือ การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ: การศึกษาและมุมมองใหม่ Book Review of Eco tourism and Sustainable Tourism: New Perspectives and Studies

มนรัตน์ สุขเกษม¹
Maneerat Sukkasem¹

ชื่อหนังสือ: Eco tourism and Sustainable Tourism: New Perspectives and Studies

ผู้เขียน: Jaime A. Seba

สำนักพิมพ์: Apple Academic Press, Inc., Canada

ปีที่พิมพ์: 2012 (พิมพ์ครั้งแรก)

ISBN: 978-1-926692-93-7

ภาษา: ภาษาอังกฤษ

จำนวนหน้า: 300 หน้า

¹ อ., ภาควิชาบริหารธุรกิจท่องเที่ยวและโรงแรม คณะบริหารธุรกิจและอุตสาหกรรมบริการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ วิทยาเขตปทุมธานี 25230

บทนำ

ปัจจุบันการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวทางเลือกใหม่ที่กำลังได้รับความสนใจเพิ่มมากขึ้นจากหม่นกเดินทางท่องเที่ยว โดยการท่องเที่ยวในรูปแบบนี้เป็นการให้ความสำคัญต่อการเดินทางท่องเที่ยวไปยังสถานที่ท่องเที่ยวและดำเนินรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งหนังสือเล่มนี้ได้รวบรวมบทความวิจัยและบทความทางวิชาการที่มีกระบวนการค้นคว้าของแนวคิด ทฤษฎี แนวโน้มใหม่ ๆ และกรณีศึกษาต่าง ๆ ในบริบทการท่องเที่ยวอันหลากหลายมิติจากภูมิภาคต่าง ๆ ของโลกที่มีความโดดเด่นในรูปแบบการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เช่น แหล่งท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และแหล่งท่องเที่ยวโดยชุมชน เป็นต้น โดย Seba J.A. [1] ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ได้สรุปนิยามของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไว้ว่า คือ การท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติและวัฒนธรรม โดยหลีกเลี่ยงการสร้างผลกระทบด้านลบที่ก่อให้เกิดความเสียหายหรือการทำลายสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของพื้นที่ท่องเที่ยวและมีการพัฒนาอย่างยั่งยืน ซึ่งการท่องเที่ยวเชิงนิเวศนี้ได้เริ่มแพร่หลายนับตั้งแต่ช่วงปลาย ค.ศ. 1980 เป็นต้นมา การพัฒนาการเจริญเติบโตของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีอัตราการขยายตัวเร็วที่สุดอันดับหนึ่งของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และแนวโน้มการท่องเที่ยวรูปแบบนี้จึงมีความสำคัญมากต่ออนาคตของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว [1]

Seba J. A. [1] เป็นผู้เขียนหนังสือ “การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ: การศึกษาและมุมมองใหม่ (Eco tourism and Sustainable Tourism: New Perspectives and Studies)” โดยได้รวบรวมและคัดเลือกบทความวิจัยและบทความทางวิชาการของนักวิจัยและนักวิชาการจากสถาบันการศึกษาและหน่วยงานชั้นนำที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจากทั่วโลก จำนวน 53 คน ซึ่งผลงานเหล่านี้ได้รับการเผยแพร่ตีพิมพ์ลงในวารสารวิชาการด้านการศึกษาวิจัยระดับนานาชาติ รวมทั้งหมด 25 เรื่อง สำหรับประวัติโดยสังเขปของผู้เขียนหนังสือเล่มนี้นั้น เป็นนักวิจัยและผู้เชี่ยวชาญด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมการบริการ ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง ผู้จัดการอาวุโสฝ่ายพัฒนาและการเรียนรู้ บริษัท Holland America Cruise Lines, Seattle, U.S.A. (Princess Cruises, Seabourn Line and Holland America Line) โดยมีประสบการณ์เป็นนักเขียนอิสระมากกว่า 11 ปี นอกจากนี้ ยังมีประสบการณ์ด้านสื่อสารมวลชนและการสื่อสารขององค์กรมากกว่า 10 ปี ซึ่ง Seba J.A. มีประสบการณ์ด้านการทำวิจัย

อย่างกว้างขวางอันเกิดจากการพัฒนาความคิดริเริ่มจากการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในธุรกิจเรือสำราญในประเทศต่างๆ ทั่วโลก เช่น สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร อินเดีย อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ นอกจากนี้ Seba J.A. ยังมีผลงานการเขียนหนังสือด้านการท่องเที่ยวอีก 2 เล่ม คือ Hospitality and Health: Issues and Developments และ Tourism and Hospitality: Issues and Developments

ปัจจุบันความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีที่ทุกมุมโลกส่งผลต่อความเจริญเติบโตและเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว ลูกค้ำของธุรกิจโรงแรมได้รับอัตราค่าบริการห้องพักพิเศษเมื่อเข้าไปติดตามข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ของโรงแรมในทวิตเตอร์ (Twitter) สามารถจองรายการนำเที่ยวแบบออนไลน์อย่างง่ายดายโดยไม่ต้องออกจากบ้าน เพียงแค่คลิกเมาท์เพื่อสำรวจข้อมูลของสถานที่ท่องเที่ยวสำหรับล่องเรือสำราญต่าง ๆ ใต้ทั่วโลก นอกจากนี้บรรดานักเขียนบล็อก (Blogger) ในภูมิภาคต่าง ๆ ของโลกจะคอยแบ่งปันข้อมูลและคำแนะนำต่าง ๆ เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวและการรับประทานอาหารแก่นักท่องเที่ยว ทำให้สามารถวางแผนการท่องเที่ยวในวันหยุดได้ด้วยตนเองผ่านโทรศัพท์สมาร์ทโฟน (Smart Phone) ดังนั้น ธุรกิจต่าง ๆ ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจำเป็นต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับแนวโน้มของกระแสโลกาภิวัตน์ของเทคโนโลยีสารสนเทศและกระแสทางสังคมที่เกิดขึ้นใหม่เหล่านี้เพื่อรองรับการแข่งขันในตลาดต่างประเทศได้อย่างยั่งยืน อีกทั้งเพื่อตอบสนองความต้องการที่เปลี่ยนแปลงไปของลูกค้าแทนการมุ่งเน้นการบริการลูกค้าในแบบเดิม ๆ ซึ่งความจงรักภักดีของลูกค้าจะเกี่ยวข้องกับความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี ความรวดเร็วของเทคโนโลยีจะมีอิทธิพลต่อการปรับปรุงวิธีการขาย การตลาด การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และการจัดการรายได้และสินทรัพย์ ซึ่งจำเป็นต้องมีการเก็บข้อมูลเชิงกลยุทธ์และการศึกษาวิจัยแนวโน้มทางการตลาดและความสามารถในการให้บริการเชิงบูรณาการแบบออนไลน์แก่ผู้บริโภค ดังนั้นจึงจำเป็นต้องตระหนักถึงนวัตกรรมใหม่ ๆ ที่มีความสำคัญต่อลูกค้าในอนาคต นอกจากนี้ กระแสความสนใจของนักท่องเที่ยวในปัจจุบันที่มุ่งเน้นการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ความคิดริเริ่มสีเขียวกำลังเป็นที่ยอมรับไปทั่วโลก และสะท้อนให้เห็นอย่างมีนัยสำคัญต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยนักท่องเที่ยวได้ให้ความสนใจต่อรูปแบบการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวและการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นแนวโน้มและประเด็นสำคัญที่ดึงดูดความสนใจผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว

สำหรับโครงสร้างโดยสังเขปของหนังสือเล่มนี้นำเสนอประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ: การศึกษาและมุมมองใหม่ประกอบด้วยเนื้อหาทั้งหมด 25 บท ดังนี้

บทที่ 1 เรื่อง “ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อบริการของระบบนิเวศ (Tourists’ Satisfaction with Ecosystem Services)” เขียนโดย Voeks R.A and Ramatian M. [2] ซึ่งวัตถุประสงค์สำคัญในบทนี้ได้นำเสนอแนวคิดของการประเมินมูลค่าสินค้าของระบบนิเวศและการบริการ และได้กล่าวถึงกรอบทฤษฎีที่นักเศรษฐศาสตร์สิ่งแวดล้อมจะนำไปใช้ในการประเมินบริการของระบบนิเวศ โดยจำแนกการประเมินการบริการของระบบนิเวศได้ 3 ประเภทคือ 1) มูลค่าของพืชสมุนไพรพื้นบ้านในการพัฒนาตำรับยา 2) คุณค่าของการสัปดาห์พยากรจากภูมิทัศน์ธรรมชาติ 3) มูลค่าของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพื่อเป็นยุทธศาสตร์การพัฒนาแก่ประเทศที่กำลังพัฒนา โดยนิเวศบริการ (Ecosystem Services) เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตประจำวันของมนุษย์เราทุกคน และกำลังลดจำนวนและสูญหายไป เพราะมนุษย์ได้ใช้งานนิเวศบริการเกินขนาด มีการใช้ประโยชน์อย่างฟุ่มเฟือยเกินความพอดี ซึ่งจำเป็นที่มนุษย์ต้องหันมาร่วมมือกันทำสิ่งเล็กๆ น้อยๆ เพื่อให้ระบบนิเวศธรรมชาติกลับมาเหมือนเดิมนอกจากนี้ผู้เขียนยังได้กล่าวถึงความสำคัญของงานนิเวศบริการ สาเหตุที่เกิดการถดถอยและกำลังจะสูญหายไปของงานนิเวศบริการ และเสนอแนะแนวทางให้งานนิเวศบริการดำรงอยู่อย่างยั่งยืน

บทที่ 2 เรื่อง “ผลกระทบทางกฎหมายสำหรับการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ (Legal implications for Nature based Tourism)” เขียนโดย Soleimanpour H. [3] ซึ่งสาระสำคัญกล่าวถึงข้อผูกพันตามกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติและได้รับการยอมรับในระดับสากล เช่น แผนปฏิบัติการที่ 21 (Agenda 21), กฎหมายสิ่งแวดล้อม เป็นต้น โดยผลบังคับใช้ทางกฎหมายสำหรับการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติประกอบด้วย 2 ส่วนสำคัญ คือ 1) กฎหมายพื้นฐานระหว่างประเทศเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ และ 2) ความจำเป็นของนวัตกรรม ทั้งนี้ กฎหมายพื้นฐานระหว่างประเทศครอบคลุมถึงการจัดการด้านสิทธิและหน้าที่ของผู้มีส่วนได้เสียในการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ ได้แก่ รัฐบาล อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ชุมชนท้องถิ่น และองค์กรหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ โดยจะต้องมีวิธีการควบคุม ป้องกัน และการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติให้เกิดการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติและหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืน นอกจากนี้จะต้องมีกลไกที่เหมาะสมเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและเกิดการกระจายรายได้ของผลประโยชน์อย่างเป็นธรรมและยั่งยืน

บทที่ 3 เรื่อง “แนวโน้มของการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ (Trends in Nature based Tourism)” เขียนโดย Balmford A., Beresford J., Green J., Naidoo R., Walpole M. and Manica A. [4] ซึ่งสาระสำคัญกล่าวถึง การท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติว่าเป็นการท่องเที่ยวที่มีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วที่สุดอีกรูปแบบหนึ่งของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งแนวโน้มความนิยมของนักท่องเที่ยวที่ชื่นชอบการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติในพื้นที่คุ้มครอง (Protected Areas: PAs) ในบริบทของพื้นที่ต่าง ๆ ทั่วโลกที่มีอัตราที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องก่อให้เกิดรายได้ต่อหัว (Per Capita) และผลิตภัณฑ์มวลรวม (Gross Domestic Product) แก่ประเทศนั้น ๆ สูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

บทที่ 4 เรื่อง “การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการสิ่งแวดล้อมของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Community Participation in Environmental Management of Ecotourism)” เขียนโดย Wang H. and Tong M. [5] ซึ่งสาระสำคัญได้กล่าวถึง สิ่งแวดล้อมและนิเวศวิทยาว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นและเป็นองค์ประกอบเบื้องต้นของการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นนั้นมีความสำคัญต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมสำหรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยประสิทธิภาพและความสำเร็จของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขึ้นอยู่กับระดับของการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการจัดการสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ภาครัฐต้องสนับสนุนให้คำแนะนำและการฝึกอบรมต่าง ๆ เพื่อพัฒนาทักษะความรู้ความสามารถและยังเป็นการกระตุ้นการมีส่วนร่วมแก่ผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยวของท้องถิ่น ซึ่งต้องเน้นให้ชุมชนท้องถิ่นได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างแท้จริง และต้องกระตุ้นคนในชุมชนเกิดจิตสำนึกและการมีส่วนร่วมต่ออนุรักษ์และการจัดการสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้จะต้องออกกฎหมายและกฎระเบียบต่าง ๆ เพื่อสร้างความเป็นระเบียบและแนวทางการปฏิบัติที่ถูกต้องแก่ชุมชนท้องถิ่น

บทที่ 5 เรื่อง “ประเด็นเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและแนวปฏิบัติที่ดีสำหรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Environmental Issues and Best Practices for Ecotourism)” เขียนโดย องค์การเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศของสหรัฐอเมริกา (United States Agency for International Development: USAID) [6] ซึ่งสาระสำคัญได้กล่าวถึงแนวปฏิบัติที่ดีของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศแถบละตินอเมริกาและแคริบเบียน ได้แก่ คอสตาริกา เบลีซ เอกวาดอร์ ซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางที่ได้รับความนิยมอย่างมากจากนักท่องเที่ยว เนื่องจากความอุดมสมบูรณ์และความหลากหลายของทรัพยากรธรรมชาติมีทัศนทัศน์ที่งดงามโดดเด่น ความเป็นเอกลักษณ์ของพันธุ์พืช สัตว์ป่า ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม โดยมีการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน เช่น การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว รายการนำเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การวางแผนการจัดการสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

นอกจากนี้ความเข้มแข็งของการมีส่วนร่วมระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนท้องถิ่นจะเป็นตัวขับเคลื่อนที่สำคัญในการสนับสนุนการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน และนำไปสู่การกระจายผลประโยชน์ที่เป็นธรรมแก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนท้องถิ่น

บทที่ 6 เรื่อง “ผลกระทบจากการติดตั้งกังหันลมต่อการท่องเที่ยวชายฝั่งทะเล (Effect of Wind Power Installations on Coastal Tourism)” เขียนโดย Lilley M.B., Firestone J. and Kempton W. [7] ซึ่งสาระสำคัญได้กล่าวถึงการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับแนวทางการแก้ไขปรับปรุง การพยากรณ์แนวโน้มของผลกระทบทางด้านบวกและด้านลบของการพัฒนาพลังงานลมต่อการท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลของชายหาดเดลาแวร์ (Delaware Beach) สหรัฐอเมริกา ซึ่งรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นของสหรัฐอเมริกา รวมถึงรัฐบาลในระดับท้องถิ่นและระดับชาติในสหภาพยุโรปต่างมีความกังวลเกี่ยวกับนโยบายทางเศรษฐกิจและนโยบายสาธารณสุขที่อาจส่งผลกระทบเชิงลบจากการพัฒนา กังหันลมนอกชายฝั่งทะเล และอาจสร้างความเสียหายต่อภาคเศรษฐกิจที่อาจเกิดขึ้นได้ มากพอ ๆ กับผลประโยชน์ที่มีต่อภาคเศรษฐกิจ

บทที่ 7 เรื่อง “บทบาทของชุมชนท้องถิ่นต่อการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ (Role for Local Communities in Biodiversity Conservation)” เขียนโดย Ancrenaz M., Dabek L. and O’Neil S. [8] ซึ่งสาระสำคัญได้กล่าวถึง โครงการอนุรักษ์ โดยชุมชนระหว่างสองวัฒนธรรมที่แตกต่างกันในเกาะบอร์เนียวและประเทศปาปัวนิวกินี โดยประกอบด้วย 2 โครงการที่สำคัญ คือ 1) โครงการอนุรักษ์พันธุ์ลิงอุรังอุตังบอร์เนียว (Bornean Orangutan; Pongo Pygmaeus) ซึ่งลิงชนิดนี้มีถิ่นกำเนิดในเขตป่าฝนเขตร้อนบนเกาะบอร์เนียวตั้งอยู่ในรัฐซาบาห์ ประเทศมาเลเซีย โดยมีแหล่งอาศัยอยู่ที่อุทยานแห่งชาติ Tanjung Puting เกาะบอร์เนียว 2) โครงการอนุรักษ์พันธุ์จิงโจ้ต้นไม้ เป็นสัตว์ประจำถิ่นที่อาศัยอยู่บนเทือกเขาทอร์ริเซลลี (Torricelli Mountains) ทางตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศปาปัวนิวกินีโดยมีลักษณะคล้ายกับจิงโจ้ขนาดเล็ก มีความสามารถพิเศษคือ สามารถปีนป่ายต้นไม้เหมือนกับลิง แต่ไม่สามารถกระโดดในพื้นที่ราบได้คล่องแคล่วเหมือนกับจิงโจ้ ซึ่งทั้งสองโครงการนี้เน้นการปกป้องและรณรงค์การอนุรักษ์พันธุ์สัตว์ทั้งสองชนิด เนื่องจากมีแนวโน้มกำลังใกล้จะสูญพันธุ์เพราะถูกคุกคามแหล่งที่อยู่อาศัยจากการลักลอบตัดไม้ทำลายป่าและการล่าสัตว์อย่างผิดกฎหมาย

บทที่ 8 เรื่อง “คุณค่าของพันธุ์หายากในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Value of Rare Species in Ecotourism)” เขียนโดย Angulo E. and Courchamp F. [9] ซึ่งสาระสำคัญได้กล่าวถึงผลกระทบที่เกิดจากกิจกรรมของมนุษย์ต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งอาจส่งผลต่อการอัตราการสูญพันธุ์ของชนิดพันธุ์สัตว์ป่าและพันธุ์พืชที่หายากได้ จึงได้มีการสร้างสไลด์นำเสนอในรูปแบบออนไลน์เกี่ยวกับองค์ความรู้ผ่านภาพถ่ายชนิดพันธุ์ต่าง ๆ ของสัตว์ป่าและพันธุ์พืชชนิดที่หายากในอินเทอร์เน็ตผ่านช่องทางเว็บไซต์ ซึ่งการนำเสนอรูปแบบนี้สามารถดึงดูดผู้เข้าชมเว็บไซต์ได้อย่างมาก ดังนั้น ประสิทธิภาพของสื่ออิเล็กทรอนิกส์จึงเป็นเสมือนเครื่องมือสำคัญอย่างหนึ่งของแนวทางการดำเนินงานอนุรักษ์ชนิดพันธุ์สัตว์ป่าและพันธุ์พืชที่หายากในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

บทที่ 9 เรื่อง “คุณค่าของการสูญพันธุ์และพันธุ์หายาก (Rarity Value and Species Extinction)” เขียนโดย Courchamp F., Angulo E., Revalan P., Hall R.J., Signoret L., Bull L. and Meinard Y. [10] ซึ่งสาระสำคัญได้กล่าวถึง ประเภทของกิจกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ที่ส่งผลกระทบต่ออัตราการสูญพันธุ์ของพันธุ์สัตว์ป่าและพันธุ์พืชที่หายาก แบ่งออกเป็น 6 ประเภท ซึ่งสัตว์ป่าและพันธุ์พืชที่หายากนั้นมีคุณประโยชน์อย่างมากต่อมนุษย์ เนื่องจากเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างความสมดุลในระบบนิเวศ

บทที่ 10 เรื่อง “อุทยานและการท่องเที่ยว (Park and Tourism)” เขียนโดย Buckley R. [11] ซึ่งสาระสำคัญได้กล่าวถึง การจัดสรรงบประมาณ ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ สำหรับการอนุรักษ์ในเขตพื้นที่ของอุทยานแห่งชาติ โดยรายได้ส่วนหนึ่งนั้นมาจากการเก็บค่าธรรมเนียมเข้าเยี่ยมชมสถานที่จากนักท่องเที่ยวซึ่งค่าใช้จ่ายด้านการจัดการอนุรักษ์นี้ขึ้นอยู่กับจำนวนของนักท่องเที่ยว ระยะเวลา กิจกรรมการท่องเที่ยว อุปกรณ์ และพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว

บทที่ 11 เรื่อง “ธุรกิจเชิงอนุรักษ์ (The Conservation Business)” เขียนโดย Nicholls H. [12] ซึ่งสาระสำคัญได้กล่าวถึง ความหลากหลายทางชีวภาพเป็นสินค้าที่สามารถซื้อและขายได้ จัดว่าเป็นส่วนหนึ่งของธุรกิจเชิงอนุรักษ์ โดยยกตัวอย่างกรณีศึกษาของประเทศเคนยาที่มีอุทยานแห่งชาติต่างๆ อันอุดมสมบูรณ์และมีชื่อเสียงสวยงามระดับโลก นอกจากนี้ยังกล่าวถึงเครือข่ายการอนุรักษ์และเงินทุนสำรองค่าใช้จ่ายเพื่อการอนุรักษ์ที่ครอบคลุมพื้นที่กว่า 60,000 กิโลเมตรของประเทศและโครงการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยชุมชนเป็นกลไกสำคัญในการนำผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวสู่คนในท้องถิ่น อีกทั้งยังช่วยกระตุ้นให้คนท้องถิ่นเกิดความรักและหวงแหนที่จะรักษาความหลากหลายทางชีวภาพไว้

บทที่ 12 เรื่อง “ทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงกีฬาระบบนิเวศ และอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (Ecological Sports Tourism Resources and Its Industry” เขียนโดย Zhu P. [13] ซึ่งสาระสำคัญได้กล่าวถึง การศึกษาวิเคราะห์ความสัมพันธ์และตรวจสอบเกี่ยวกับทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงกีฬาและนิเวศวิทยาในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ตลอดจนศึกษามุมมองด้านการวางแผนในระดับภูมิภาคในการออกแบบรายการท่องเที่ยว และการพัฒนาอย่างยั่งยืน

บทที่ 13 เรื่อง “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตธารน้ำแข็งทางภาคเหนือของเทือกเขาซีหลิง (Ecotourism in the Northern Piedmont in the Qinling Mountains)” เขียนโดย Dong H. [14] ซึ่งสาระสำคัญได้กล่าวถึง การท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตธารน้ำแข็งทางภาคเหนือของเทือกเขาซีหลิง ตั้งอยู่ในมณฑลเสฉวน สาธารณรัฐประชาชนจีนโดยมีความสวยงามจนได้รับขนานนามว่า “เทือกเขาแอลป์แห่งตะวันออก” และยังคงกล่าวถึงบทบาทและความสำคัญของการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในมณฑลส่วนซี สาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งเป็นอีกพื้นที่หนึ่งที่มีความหลากหลายทางชีวภาพที่อุดมสมบูรณ์ของชนิดพันธุ์สัตว์ป่าและพันธุ์พืชซึ่งจำเป็นจะต้องมีการดำเนินการตรวจสอบทรัพยากรการท่องเที่ยวการประเมินทรัพยากรการท่องเที่ยวและมีหลักการจัดการที่ดีเพื่อรักษาสีเขียวแวดล้อมของระบบนิเวศและการใช้ประโยชน์ทางการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

บทที่ 14 เรื่อง “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแหล่งมรดกในสหพันธรัฐไมโครนีเซีย (Heritage Ecotourism in Micronesia)” เขียนโดย Spennemann D.H.R., David W. Look D.W. and Graham K. [15] ซึ่งสาระสำคัญได้กล่าวถึง ศักยภาพของการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งมรดกในสหพันธรัฐไมโครนีเซีย ซึ่งได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวเพิ่มมากยิ่งขึ้น เนื่องจากประสิทธิภาพและความสำเร็จของการประสานงานในการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งมรดกอย่างยั่งยืน โดยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมค่อนข้างน้อยมาก ตลอดจนนำเสนอผลการศึกษาศึกษาทัศนคติของเจ้าหน้าที่ของสหพันธรัฐไมโครนีเซียที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและมรดกทางวัฒนธรรม เพื่อสร้างความตระหนักทางด้านสิ่งแวดล้อมและเอื้อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจแก่ชุมชนท้องถิ่นตลอดจนมีการให้คำแนะนำ การให้ความรู้ความเข้าใจ และการฝึกอบรมเกี่ยวกับแนวคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกภาคส่วน

บทที่ 15 เรื่อง “คุณค่าทางเศรษฐกิจของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตป่าฝนของสหพันธ์สาธารณรัฐไนจีเรีย (Economic Value of Ecotourism in the Nigerian Rainforest Zone)” เขียนโดย Ezebilo E.E., Mattsson L., and Afolami C.A. [16] ซึ่งสาระสำคัญได้กล่าวถึง การประเมินความผูกพันและการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นต่อการสนับสนุนโครงการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยพื้นที่ศึกษาวิจัยในครั้งนี้ คือ ชุมชนท้องถิ่นในละแวกใกล้เคียงต่าง ๆ ของเขต Okwangwo ในอุทยานแห่งชาติครอสริเวอร์ ซึ่งชุมชนท้องถิ่นมีความคิดเห็นว่าการสนับสนุนโครงการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจะส่งผลให้คุณภาพชีวิตของคนในชุมชนดียิ่งขึ้น ผลการศึกษาจึงแสดงให้เห็นว่าการดำเนินงานเพื่อวางแผนโครงการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจำเป็นต้องเน้นการมีส่วนร่วมกับชุมชนท้องถิ่นเจ้าของพื้นที่และต้องมีการให้ความรู้ ข้อมูล และคำแนะนำต่าง ๆ แก่คนในชุมชน ซึ่งก่อให้เกิดความร่วมมือและได้รับการสนับสนุนอย่างดีจากคนในชุมชนมากยิ่งขึ้น

บทที่ 16 เรื่อง “การเดินทางเข้าถึงอุทยานแห่งชาติทางทะเล เกาะคัมเบอร์แลนด์ มลรัฐจอร์เจีย (Visit Access to Cumberland Island National Seashore, Georgia)” เขียนโดย Sharp R.L. and Miller G.A. [17] ซึ่งสาระสำคัญได้กล่าวถึง การศึกษาถึงสถานการณ์ปัจจุบันและแนวโน้มของปัญหาด้านการคมนาคมขนส่งภายในอุทยานแห่งชาติทางทะเล เกาะคัมเบอร์แลนด์ มลรัฐจอร์เจียซึ่งตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศสหรัฐอเมริกา แนวทางการจัดทำแผนจัดการการคมนาคมขนส่งรูปแบบของการคมนาคมขนส่งที่เหมาะสมและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมตลอดจนศึกษาการรับรู้และความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวและภาคประชาชนที่มีต่อการจัดการการคมนาคมขนส่งภายในอุทยานแห่งชาติทางทะเล เกาะคัมเบอร์แลนด์ มลรัฐจอร์เจีย

บทที่ 17 เรื่อง “การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของสาธารณรัฐประชาชนจีน (Sustainable Development of China’s Ecotourism)” เขียนโดย Chen W. and Wang W. [18] ซึ่งสาระสำคัญได้กล่าวถึง การสร้างกลยุทธ์ในการดำเนินการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของสาธารณรัฐประชาชนจีน โดยเน้นการผสมผสานความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมของระบบนิเวศในแหล่งท่องเที่ยว ชุมชนท้องถิ่น และนักท่องเที่ยว โดยต้องตระหนักถึงความสำคัญของการรักษาเสถียรภาพความสามัคคีและการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

บทที่ 18 เรื่อง “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศของพื้นที่คุ้มครองเขตแม่น้ำครอลในสหพันธ์สาธารณรัฐไนจีเรีย (Ecotourism in Protected Areas in Cross River State, Nigeria)” เขียนโดย Brooks J.J., Neary J. and Asuquo B.E. [19] ซึ่งสาระสำคัญได้กล่าวถึงการประเมินแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบระยะสั้นและระยะยาวและระดับความร่วมมือกับชุมชนท้องถิ่นและผู้ประกอบการในเขตสงวนธรรมชาติ Afi Nature Reserve Buanchor and the Obudu Plateau ตลอดจนถึงพื้นที่คุ้มครองและเขตป่าสงวนของอุทยานแห่งชาติครอสริเวอร์ โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญในการดำเนินการประเมินแบบมีส่วนร่วมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อนักพัฒนาผู้จัดการพื้นที่คุ้มครองและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่น ๆ โดยรายงานการประเมินนี้เป็นผลมาจากความร่วมมือระหว่างประเทศ มีการให้ข้อมูลเชิงลึกที่สำคัญต่อการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับป่าชุมชนและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ นอกจากนี้ ความสมดุลของการท่องเที่ยวก่อให้เกิดศักยภาพทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน ภายใต้อำนาจของชุมชนท้องถิ่น การอนุรักษ์และการจัดการพื้นที่คุ้มครองจะเป็นสิ่งที่ท้าทายในระยะยาวแก่ภาครัฐของครอสริเวอร์และสหพันธ์สาธารณรัฐไนจีเรีย

บทที่ 19 เรื่อง “การบริการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตป่าชายเลนของแม่น้ำคิลิม (Kilim River Mangrove Forest Ecotourism Services)” เขียนโดย Ayob M.Z., Mohd Saman F.M., Hussin Z.H. and Jusoff K. [20] ซึ่งสาระสำคัญได้กล่าวถึง แหล่งมรดกโลกอุทยานธรณีโลกลังกาวิ (Langkawi UNESCO Global Geopark) เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งของประเทศมาเลเซีย โดยได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นแหล่งมรดกโลก เมื่อ พ.ศ.2507 ตั้งอยู่ในเกาะลังกาวิ ประเทศมาเลเซีย ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ประกอบด้วยแหล่งที่มีความสำคัญอย่างโดดเด่นทางด้านธรณีวิทยา และยังรวมถึงคุณค่าทางด้านโบราณคดีนิเวศวิทยา และวัฒนธรรม”อุทยานธรณีโลกลังกาวิมีความสมบูรณ์ของระบบนิเวศป่าชายเลนของแม่น้ำคิลิมมีพันธุ์พืชและพันธุ์สัตว์ป่าและมีกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่หลากหลาย เช่น การเดินป่าศึกษาธรรมชาติ การดูนก การทัวร์ป่าชายเลน เป็นต้น ซึ่งจะทำให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีคุณค่า นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงการวัดระดับความคิดเห็นและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการบริการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ทำให้ทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัจจัยและองค์ประกอบที่จำเป็นต่อการพัฒนาบริการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแก่นักท่องเที่ยว โดยพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย 4 ปัจจัย คือ 1) จริยธรรมทางธุรกิจ 2) การจัดการสิ่งแวดล้อม 3) การตลาดและการจัดการธุรกิจ และ 4) ระบบการดำเนินงาน

บทที่ 20 เรื่อง “การดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติในอุทยานแห่งชาติครูเกอร์, สาธารณรัฐแอฟริกาใต้ (Wilderness Stewardship in the Kruger National Park, South Africa)” เขียนโดย Venter F.J. [21] ซึ่งสาระสำคัญได้กล่าวถึง แนวทางการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติในอุทยานแห่งชาติครูเกอร์ สาธารณรัฐแอฟริกาใต้ ซึ่งเดิมคือ เขตสงวนล่าสัตว์ซาบี (Sabi Game Reserve) ตั้งอยู่ทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือของสาธารณรัฐแอฟริกาใต้ นับเป็นอุทยานแห่งชาติที่ใหญ่แห่งหนึ่งและเป็นมรดกโลกทางธรรมชาติตามประกาศของยูเนสโก โดยมีการจัดสรรพื้นที่ที่กว้างขวางเปล่าๆ ที่มีคุณภาพให้เป็นพื้นที่เฉพาะเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและยังมีการออกกฎหมายใหม่ ๆ นอกจากนี้ยังกล่าวถึงสถานการณ์ของปัญหาการคุกคามชีวิตสัตว์ป่าในเชิงพาณิชย์ที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องในเขตพื้นที่อนุรักษ์หลาย ๆ แห่งในทวีปแอฟริกา ได้แก่ ความนิยมในการบริโภคเนื้อสัตว์ป่า การลักลอบล่าสัตว์ป่า การค้าช้างและนอแรด เป็นต้น ดังนั้นอุทยานแห่งชาติครูเกอร์ สาธารณรัฐแอฟริกาใต้ จำเป็นต้องมีการบริหารจัดการเพื่อป้องกันและอนุรักษ์ประชากรสัตว์ป่าด้วยการเพิ่มความเข้มงวด ความเด็ดขาดในการบังคับใช้กฎหมายต่าง ๆ เพื่อควบคุมการล่าสัตว์และการทำธุรกิจค้าสัตว์ป่า

บทที่ 21 เรื่อง “การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเขตแม่น้ำครอสในสหพันธ์สาธารณรัฐไนจีเรีย (Sustainable Tourism Development in Cross River State, Nigeria)” เขียนโดย Aniah E.J., Judith E. Otu E. and Ushie M.A. [22] ซึ่งสาระสำคัญได้กล่าวถึง Obudu Ranch Resort ว่าเป็นหนึ่งในจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยวแห่งหนึ่งของโลก มีนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมากหลั่งไหลเข้ามาท่องเที่ยวในเขตแม่น้ำครอสของสหพันธ์สาธารณรัฐไนจีเรียซึ่งมีศักยภาพทางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่โดดเด่น มีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ มีภูมิทัศน์ธรรมชาติที่สวยงาม มีสภาพอากาศที่อบอุ่น ความมีคุณค่าของประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม และความพร้อมของสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ Obudu Ranch Resort สามารถสร้างรายได้และผลประโยชน์ที่เป็นธรรมแก่ชุมชนท้องถิ่น สร้างรายได้จากการจ้างงานและการจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านโครงสร้างขั้นพื้นฐานทางสังคมเช่น ไฟฟ้า น้ำประปา โครงข่ายการคมนาคม ถนนหนทาง และอื่น ๆ แก่ท้องถิ่น นอกจากนี้ ยังนำเสนอถึงประเด็นของการศึกษาเกี่ยวกับระดับความช่วยเหลือและการสนับสนุนทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศของ Obudu Ranch Resort การประเมินคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่สำคัญ การประเมินด้านที่พัก รีสอร์ทและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับเกณฑ์ของจำนวนประชากรในชุมชนท้องถิ่น

บทที่ 22 เรื่อง “การอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพของเขตทุ่งหญ้าในประเทศมองโกเลีย (Conserving Biodiversity on Mongolian Rangeland)” เขียนโดย Reading R.P., Bedunah D.J. and Amgalandbaatar S.[23] ซึ่งสาระสำคัญได้กล่าวถึงมองโกเลียเป็นประเทศที่มีประชากรเบาบางโดยกว่า 80% ของที่ดินใช้สำหรับการทำปศุสัตว์ของกลุ่มชนเร่ร่อน โดยการทำให้ปศุสัตว์ของกลุ่มชนเร่ร่อนในประเทศมองโกเลียกำลังเผชิญหน้ากับความท้าทายอย่างมากจากการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและการขยายตัวทางสังคมอย่างรวดเร็ว ประเทศมองโกเลียมีระบบการจัดการพื้นที่คุ้มครองที่เป็นเขตทุ่งหญ้าที่มีความหลากหลายสายพันธุ์สำคัญของโลก นอกจากนี้ ยังได้กล่าวถึงภัยคุกคามและความท้าทายในการอนุรักษ์ทุ่งหญ้าว่า ประกอบด้วยการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ ความขัดแย้งระหว่างกลุ่มชนเร่ร่อนกับแนวทางการอนุรักษ์ ชีตความสามารถในการอนุรักษ์ การสนับสนุนการจัดการในพื้นที่คุ้มครอง การปฏิรูปแนวทางการอนุรักษ์ การจัดการสัตว์ป่า และการบูรณาการหาแนวทางการป้องกันเพื่อลดความขัดแย้ง ซึ่งการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศมองโกเลียอย่างยั่งยืนนั้นจำเป็นต้องคำนึงถึงบริบทของระบบนิเวศทางสังคมและวัฒนธรรม และแนวทางการรักษาความหลากหลายทางชีวภาพของทุ่งหญ้าไว้เพื่อให้เป็นแหล่งผลิตอาหาร พืช และสัตว์พื้นเมืองแก่ประชากรของประเทศมองโกเลียอย่างยั่งยืน

บทที่ 23 เรื่อง “ตัวทำนายการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในประเทศฮอลแลนด์และสาธารณรัฐประชาชนจีน (Predictors of Sustainable Tourism in Holland and China)” เขียนโดย Cottrell S., Vaske J.J. and Shen F. [24] ซึ่งสาระสำคัญได้กล่าวถึงการศึกษากระบวนการทัศน์ของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนใน 4 มิติ ซึ่งส่งผลต่อความพึงพอใจของคนในท้องถิ่น ประกอบด้วย 1) มิติทางเศรษฐกิจ 2) มิติทางสังคมและวัฒนธรรม 3) มิติทางนิเวศวิทยา และ 4) มิติด้านองค์กร นอกจากนี้ยังกล่าวถึงขนาดของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่ส่งผลต่อความพึงพอใจของคนในท้องถิ่นและมีอิทธิพลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา ประเทศฮอลแลนด์ (เนเธอร์แลนด์) และสาธารณรัฐประชาชนจีน

บทที่ 24 เรื่อง “การวิจัย การท่องเที่ยว และการดำรงชีพ (Subsistence, Tourism, and Research)” เขียนโดย Gaul K. [25] ซึ่งสาระสำคัญได้กล่าวถึง อุทยานแห่งชาติจำนวน 2 แห่ง คือ Alaska National Interest Lands Conservation Act และ Lake Clark National Park and Preserve ซึ่งเป็นถิ่นที่อยู่อาศัยดั้งเดิมของชนพื้นเมืองดีนาอานา (Dena’ina) ที่พูดภาษาแอสธาบาสกัน (Athabaskan) มีวิธีการดำเนินชีวิตด้วยการ

ล่าสัตว์และการตกปลา ซึ่งนักวิจัยของอุทยานแห่งชาติได้ดำเนินการศึกษาโครงการวิจัยนี้ เพื่อนำไปสู่ความพยายามที่จะตรวจสอบและปกป้องรักษาทรัพยากรทางธรรมชาติและวัฒนธรรมและในเขตพื้นที่ทั้งสองอุทยานแห่งชาตินี้ นอกจากนี้ ยังกล่าวถึง การประเมินความหลากหลายของสังคมพืชและสังคมสัตว์ป่า จำนวน ชนิดพันธุ์ ซึ่งถือว่าเป็นกิจกรรมสำคัญในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมด้วยการใช้ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (Geographic Information System: GIS) ในการจัดเก็บข้อมูลเชิงพื้นที่เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 25 เรื่อง “วิทยาศาสตร์ ความหลากหลายทางชีวภาพในสาธารณรัฐแอฟริกาใต้ (Biodiversity Science in South Africa)” เขียนโดย Cherry M. [26] ซึ่งสาระสำคัญได้กล่าวถึง สาธารณรัฐแอฟริกาใต้เป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางชีวภาพ และมีความอุดมสมบูรณ์ของระบบนิเวศ เป็นแหล่งเรียนรู้ที่ได้รับความนิยมจากบรรดานักวิทยาศาสตร์ต่าง ๆ เพื่อศึกษาและวิจัยโดยมีหน่วยงานที่บทบาทและภารกิจหลักในการกำกับดูแลความหลากหลายทางชีวภาพหลายแห่ง อาทิเช่น “The South African National Biodiversity Institute”, National Biodiversity Institute, National Botanical Institute, Centers of Excellence in Biodiversity, South African Aquatic Biodiversity, The Center of Tree Health Biotechnology เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีโครงการการวิจัยของสถาบัน Fitzpatrick Institute ที่จัดตั้งขึ้นเพื่อมุ่งเน้นการรักษาความหลากหลายทางชีวภาพของนกประจำถิ่น คือ “African Black Oystercatchers” อีกทั้งยังมีสถาบันการศึกษาชั้นนำ ได้แก่ University of Pretoria ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเชื้อโรคในต้นไม้พื้นเมืองและ Stellenbosch University ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการบุกรุกทางชีววิทยา

บทวิจารณ์

1. หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่มีคุณค่าและคุณประโยชน์เหลือคณา เนื่องจากผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ได้คัดเลือกบทความวิจัยและบทความเชิงวิชาการของนักวิจัยและนักวิชาการจากสถาบันการศึกษาและหน่วยงานชั้นนำต่าง ๆ ทั่วโลกที่ได้รับการเผยแพร่ผลงานตีพิมพ์ลงในวารสารการวิจัยระดับนานาชาติและการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการในเวทีระดับนานาชาติ จำนวน 53 คน รวมทั้งหมด 25 เรื่อง โดยเนื้อหาทั้งหมดมีการใช้ภาษาอังกฤษที่อ่านเข้าใจง่าย กระชับได้ใจความเนื่องจากผู้เขียนได้ถ่ายทอดเนื้อหาสาระสำคัญมาจากผลงานต้นฉบับจริง โดยได้สรุปแนวคิดและ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและการสรุปผลการศึกษา

ในลักษณะเชิงประจักษ์ (Empirical Conclusions) นอกจากนี้ หนังสือเล่มนี้ยังมีลักษณะเด่นในด้านการนำเสนอเนื้อหาบางส่วนบางเรื่องจะมีการนำเสนอรูปภาพ แผนภูมิภาพ ตาราง กราฟ สามารถสร้างความเข้าใจที่ง่ายขึ้นแก่ผู้อ่าน

2. เนื้อหาสาระของหนังสือเล่มนี้มีความครบถ้วน มีความชัดเจนตรงประเด็นตามหลักวิชาการ ทำให้ผู้อ่านได้รับองค์ความรู้เชิงวิชาการและกระบวนการวิจัยทั้งวิธีวิทยาเชิงปริมาณ (Quantitative Method) วิธีวิทยาเชิงคุณภาพ (Qualitative Method) และวิธีวิทยาแบบผสมผสาน (Mixed Methods) อย่างเป็นระบบ ระเบียบ ถูกต้องตามขั้นตอนของวิธีวิทยาแต่ละประเภท และน่าเชื่อถือ โดยที่ผู้อ่านสามารถเข้าไปสืบค้นต้นฉบับจริงของบทความวิจัยและบทความทางวิชาการได้จากสื่ออินเทอร์เน็ต ซึ่งส่วนใหญ่สามารถดาวน์โหลดเป็นไฟล์พีดีเอฟ (PDF Files) บันทึกเก็บไว้เพื่อศึกษาอ่านเพิ่มเติมจะทำให้เข้าใจและเกิดความคลุ้มคลั่งในการคิดต่อยอดงานวิจัยได้เป็นอย่างดีก่อให้เกิดประสบการณ์และเกิดการเรียนรู้เพื่อนำไปการออกแบบงานวิจัยและบทความทางวิชาการที่มีคุณภาพในระดับนานาชาติ

3. หนังสือเล่มนี้ช่วยให้ทราบถึงองค์ความรู้ใหม่ ๆ เกี่ยวกับสถานการณ์ แนวโน้ม มุมมอง ทิศทางในอนาคต รวมถึงมิติของปัญหาอุปสรรค ข้อเสนอแนะต่าง ๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในบริบทของพื้นที่ต่าง ๆ จากทั่วโลก ที่มีเอกลักษณ์ ความโดดเด่น มีชื่อเสียง และได้รับการยอมรับในระดับสากลจึงเสมือนต้นแบบและแนวปฏิบัติที่ดี (Best Practices) ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่าน นักวิชาการหรือนักวิจัยนำไปประยุกต์และปรับใช้เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการวิจัยในพื้นที่ที่ตนเองสนใจได้ต่อไป

4. หนังสือเล่มนี้เต็มไปด้วยคุณค่าของพื้นที่ศึกษาวิจัยที่สำคัญหลาย ๆ แห่ง หลาย ๆ ทวีปของโลก เช่น พื้นที่คุ้มครอง (Protected Areas) หรือ แหล่งมรดกโลก (World Heritage Sites) เป็นต้น จึงช่วยจรรโลงใจแก่ผู้อ่านเกิดมิติของแนวคิดเชิงบูรณาการ (Integrated Concepts) มุมมองใหม่ (New Perspectives) กระบวนทัศน์ (Paradigm Shift) ความคิดสร้างสรรค์ (Initiative) และแรงจูงใจในการนำไปประยุกต์ใช้ต่อยอดองค์ความรู้เพื่อการผลิตงานวิจัยเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในบริบทต่าง ๆ ดังนั้น หนังสือเล่มนี้จึงมีคุณค่าและคุณประโยชน์สำหรับนักวิจัย นักวิชาการ คณาจารย์ นักศึกษาในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ตลอดจนผู้สนใจทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง (Tourism Stakeholders) กับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

จะสามารถนำข้อมูลเชิงวิชาการนี้ไปศึกษา เรียนรู้ ประยุกต์ใช้เป็นกรณีศึกษา (Case Studies) ประกอบการเรียนการสอน รวมถึงการศึกษาวิจัยในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

5. หนังสือเล่มนี้มีการรวบรวมหนังสืออ้างอิงไว้ท้ายบทอย่างละเอียดครบถ้วน ช่วยให้สามารถสืบค้นหาข้อมูลของผู้เขียนต่าง ๆ ที่ได้ถูกอ้างอิงไว้ในบทความวิจัยหรือบทความวิชาการได้อย่างรวดเร็ว และจะเป็นประโยชน์ต่อการค้นคว้างานวิจัยในประเด็นต่าง ๆ ได้อย่างง่ายดาย นอกจากนี้ ยังมีคำอธิบายของตัวย่อของคำศัพท์ทางเทคนิค (Technical Terms) ที่ใช้ในหนังสือเล่มนี้เพื่อช่วยสร้างความรู้ความเข้าใจ

6. หนังสือเล่มนี้ยังขาดบทนำ (Introduction) และบทสรุป (Conclusion) ของบรรณาธิการผู้เรียบเรียงหนังสือเล่มนี้ มีเพียงหน้าคำนำ (Preface) ควรมีบทนำเพื่อเป็นการเกริ่นนำองค์ความรู้ด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และควรมีบทสรุป (Conclusion) เพื่อนำเสนอแนวคิดรวบยอด สรุปภาพรวมของเนื้อหาสาระทั้งหมด คุณประโยชน์ที่ได้รับขอเสนอแนะต่าง ๆ จากเนื้อหาทั้ง 25 บทและเสนอแนวทางการพัฒนางานวิจัยด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

7. บทความวิจัยและบทความวิชาการในหนังสือเล่มนี้ บางเรื่องได้รับการตีพิมพ์มาก่อนข้างนานเกินกว่าสิบปีซึ่งข้อมูลวิชาการเชิงสถิติต่าง ๆ อาจจะล้าสมัย หรือข้อมูลเชิงพื้นที่วิจัยอาจมีการเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัย อาจทำให้ไม่สามารถนำมาอ้างอิงในการศึกษาวิจัยที่ต้องใช้ข้อมูลทางสถิติตัวเลขอ้างอิงได้ จำเป็นต้องค้นคว้าหาข้อมูลใหม่ ๆ มาสนับสนุนเพิ่มเติม

เอกสารอ้างอิง

- [1] Seba, J. A. (2012). **Eco tourism and Sustainable Tourism: New Perspectives and Studies**. Canada: Apple Academic Press.
- [2] Voeks R.A. and Ramatian M. (2004). “The providence of nature: Valuing ecosystem Services”, **International Journal of Environmental Science & Technology**. 1(2), 151-163.
- [3] Soleimanpour H. (2005). Requirements of an International Legal Framework on Nature Based Tourism. **International Journal of Environmental Science & Technology**. 1(4), 335-344.
- [4] Balmford A., Beresford J., Green J., Naidoo R., Walpole M. and Manica. A. (2009). “A Global Perspectives on Trends in Nature-based Tourism”., **PLOS BIOLOGY**. 7(6), 1-6.
- [5] Wang H. and Tong M. (2009). “Research on Community Participation in Environmental Management of Ecotourism”, **International Journal of Business and Management**. 4(3), 1-5.
- [6] United States Agency for International Development: USAID. **Environmental Issues and Best Practices for Ecotourism**. Environmental Guidelines for the USAID Latin America and Caribbean Bureau.
- [7] Lilley M. B., Firestone J. and Kempton W. (2010). “The Effect of Wind Power Installations on Coastal Tourism”, **Energies**.
- [8] Ancrenaz M., Dabek L. and O’Neil S. (2007). “The Costs of Exclusion: Recognizing a Role for Local Communities in Biodiversity Conservation”, **PLOS BIOLOGY**. 5(11), 1-6
- [9] Angulo E. and Courchamp F.(2009). “Rare Species Are Valued Big Time”, **PLOS ONE**. 4(4), 1-9.
- [10] Courchamp F., Angulo E., Revalan P., Hall R. J., Signoret L., Bull L. and Meinard Y. (2006). “Rarity Value and Species Extinction: The Anthropogenic Allee Effect”, **PLOS BIOLOGY**. 4(12), 1-6.

- [11] Buckley R. (2009). "Parks and Tourism", **PLOS BIOLOGY**. 4(6), 1-6.
- [12] Nicholls H. (2004). "The Conservation Business", **PLOS BIOLOGY**. 2(9), 1-6.
- [13] Zhu P. (2009). "Studies on Sustainable Development of Ecological Sports Tourism Resources and Its Industry", **Journal of Sustainable Development**. 2(2), 1-4.
- [14] Dong H. (2010). "Study on Sustainable Development of Ecotourism in the Northern Piedmont in the Qinling Mountain", **Journal of Sustainable Development**. 3(1), 1-4.
- [15] Spennemann D. H.R., Look D. W. and Graham K. (2001). **Perceptions of Heritage Eco-tourism by Micronesian Decision Maker**. Charles Sturt University.
- [16] Ezebilu E.E., Mattsson L. and Afolami A. C. (2010). "Economic Value of Ecotourism to Local Communities in Nigerian Rainforest Zone", **Journal of Sustainable Development**. 3(1), 1-15.
- [17] Sharp R. L. and Miller G. A. (2008) "Wilderness and Visitor Access to Cumberland Island National Seashores, Georgia", **Proceedings of the 2008 Northeastern Recreation Research Symposium**.
- [18] Chen W. and Wang W. (2009). "A Study on the Strategies of the Sustainable Development of China's Ecotourism", **International Journal of Business and Management**. 2(5), 1-6.
- [19] Brooks J.J., Neary J. and Asuquo B.E. (2007). "A Critical Needs Assessment for Collaborative Ecotourism Development Linked to Protected Areas in Cross River State, Nigeria". Department of Agriculture.
- [20] AyobM.Z.i, Saman F.M., Hussin Z.H. and Jusoff K. (2009). "Tourists' Satisfaction on Kilim River Mangrove Forest Ecotourism Services", **International Journal of Business and Management**. 4(7), 1-9.
- [21] Venter F.J. (2007). "Balancing Conservation Management and Tourism Development with Wilderness Stewardship in the Kruger National Park, South Africa", **USDA Forest Service Proceedings**.

- [22] Aniah E.J., Otu J.E. and Ushie M.A. (2009). “Patronage of Ecotourism Potentials as a Strategy for Sustainable Tourism Development in Cross River State, Nigeria”, **Journal of Geography and Geology**. 1(2), 1-8.
- [23] Reading R.P., Bedunah D.J. and Amgalandbaatar S. (2006). “Conserving Biodiversity on Mongolian Rangeland: Implications for Protected Area Development and Pastoral Uses”, **USDA Forest Service Proceedings**.
- [24] Cottrell S., Vaske J.J. and Shen F. (2005). “Predictors of Sustainable Tourism: Resident Perceptions of Tourism in Holland and China”, **Proceedings of the 2005 Northeastern Recreation Research Symposium**.
- [25] Gaul K. (2007). “Subsistence, Tourism, and Research: Layers of Meaning in Lake Clark National Park and Preserve”, **USDA Forest Service Proceedings**.
- [26] Cherry M. (2005). “South Africa-serious about Biodiversity Science”, **PLOS BIOLOGY**. 9(5), 1-12.